

Vexler dette, at Fordringen paa Tilbagebetaling ikke kan gjøres gjældende mod den, der vilde have havt Ret til at fordrø Vexlens dækket af Andre i Tilfælde af Skyldnerens Fallissement, men som ved den stedfundne Betaling af Vexlen er bleven forhindret i at gjøre denne Ret gjældende. Vexlen har nemlig den Eiendommeligbed, at den, der er i Besiddelse af en Vexel og har Regres mod Andre, er nødt til, naar Vexlens Forfaldstid kommer, at kræve sin Betaling; kan han ikke lade det være, kan han ikke en Gang give sin Debitor nogen Genstand uden at tabe sin Regres, og naar han ikke faar sin Betaling, som han skal kræve, skal han lade Vexlen protestere de non solutione og lade Underretning om Protesten gaa til alle dem, han vil holde sig til for Vexlens Beløb; ellers mister han sin Vexelregres. Den, der er saaledes stillet, kan man ikke bebrejde, at han modtager Vexlens Beløb, thi han har intet Valg; har er nødt til at kræve Betaling for Vexlen, og naar Betaling tilbydes ham og der siges: Her er Pengene, kan han selvfølgelig ikke protestere Vexlen. Han er altsaa stillet saaledes, at han maa modtage Pengene. Bilde man nu tage Pengene fra ham bagefter, saa vilde det være uretfærdigt; thi man kan ikke skaffe ham hans Vexelret igjen, da den definitivt er gaaet tabt. Altsaa kræver Retfærdighed, at overfor ham kan Tilbagefølgningen ikke gjøres gjældende; den Begunstigelse maa ikke tages fra Vexlen, om man end nok saa meget vil hævde det Princip, at stedfundne Betalinger skulle gaa tilbage. Men der er sandelig ingen Grund til at gaa videre; forøvrigt ere Vexler ikke at behandle anderledes end andre Gjældsbreve, og derfor tror jeg, at den ærede sidste Daler har tillagt Adskillelsen mellem indenbys og trasierede Vexler en Betydning paa dette Gebet, som den ikke har. De Tilfælde, den ærede Forslagsstiller anførte, ere ikke eiendommelige for indenbys Vexler: de kunne ogsaa forekomme ved trasierede Vexler. Hvis f. Ex., i de Tilfælde, der nævnes i § 25, en Kreditor trækker Vexler paa Fallenten til sin egen Ordre, saa mener jeg, at saalænge han selv har Vexlen, og han altsaa selv oppebærer Beløbet, er der ikke fjerneste Grund til, at han skulde have Lov til at beholde Pengene, naturligtvis bestan-

dig under den Forudsætning, at man anerkjender Principet om Tilbagegang af stedfundne Betalinger. Han er i den Henseende stillet akkurat som den Mand, der har faaet et almindeligt Gjældsbræv; har beholdt det i Hænde og har oppebaaret dets Beløb. Jeg ser ikke nogen Grund til, at han ikke skulde levere Pengene tilbage, naar han i det Dieblis, han oppebærer dem, vidste, at Debitor befaandt sig i et af de Tilfælde, hvor overhovedet Betaling skulde gaa tilbage. Derimod mener jeg, at det Tilfælde, som Bestemmelsen sigter til, kommer frem, naar han giver Vexlen fra sig, naar han bortendossere den; da kommer det Spørgsmaal frem: Var han i det Dieblis, da han bortendosserede den, i god Tro, thi saa skal man ikke kunne kræve Pengene tilbage af ham; eller var han ikke i god Tro, da han bortendosserede Vexlen, og da skal han give Pengene tilbage; thi det er det Selvsamme, som om han selv havde oppebaaret sin Betaling. Dersom han, naar han faar at vide, at Manden har standset sine Betalinger, ustraffet, — om jeg maa udtrykke mig saaledes, — kan give Vexlen, fra sig, altsaa endossere den til Andre, saa gjør han det naturligtvis, og derfor maa det være Reglen, at, ligesom han ikke selv kan beholde den Betaling, han gaar hen og henter den Dag, saaledes maa han heller ikke kunne bortgive Vexlen til Andre, uden at han bliver pligtig til at tilsvare Deet de modtagne Penge. Det Samme kan selvfølgelig ske med indenbys Vexler, men, som sagt, Forholdet er ikke eiendommeligt for indenbys Vexler, og derfor valgte jeg det Exempel, at han trak en Vexel paa sin egen Ordre. Jeg kan heller ikke se nogen Grund til at stille indenbys og udenbys Folk forskjelligt i det Tilfælde. Det er jo vel egentlig ikke tilladt at trække paa indenbys Mænd, men i Praxis er det dog anerkjendt, at man kan gjøre det, saa at det, at man trækker paa en indenbys Mand, kun har til Følge, at Vexlen bliver betragtet som indenbys. Der er ikke noget Straffansvar forbundet dermed, skjøndt det gamle Forbud derimod ikke blev ophævet paa samme Tid, som det blev tilladt at udstede indenbys Vexler, Noget, som konsekvent vel burde have fundet Sted.